

на пресвѣтѣа Богородица, и сичка та стѣна ѣ ѡ-
стѣвилъ тѣка, и прѣстѣвисе съ радѡсть, зашѡ те
глѣдаше, че хѡдиши по заповѣди бѡжїи, и по менѣ
дрѡга и гѡменїа не мѡже да вїде, а ми чїи ще да
вїдешъ заради твоѣ рабѡта и богѣтство. Чѡдимсе
чадо, каквѡ си паднѣла и си глѣдѣла съ кѣфъ рї-
хѣрда кнѣза, що ѣ сегѣ человѣкъ прѣтїлъ, да те
вѡдатъ при негѡ, а сегѣ що да прѣвимъ; И тогѣва
реклѣ дѣвѡйка та: госпоже мѣйко, азъ самъ го
сѡсъ дрѡга пѡмысль глѣдѣла, а не ѣ, каквѡ тѡй
шо мїсли, и когѣ дѡйдатъ неговите человѣци,
ѡстави ме, азъ да имъ дамъ ѡвѣта, и да поз-
нѣешъ кѡлко ми ѣ жалъ и мїлно, да се оучѣвамъ
чїсто ѡ мѡжа. И реклѣ и гѡменїца та, чѡвайсе да
не речешъ лѡша рѣчь, да не ни расїпе монасты-
ратъ, и реклѣ, да идемѡ оу цѣрква та, да се по-
мѡлимъ на пресвѣтѣа Богородица, да мѡжемъ, да
мѡ ѡговоримъ прилични рѣчи, и пресвѣтѣа Бого-
родица мѡже да оувѣрди и насъ и монастыратъ.
И ѡишла въ цѣрква и се помѡли на Ікѡна та пресвѣ-
тїа Богородицы съ плѣчь да ѣ оувѣрди ѡ гнѡсѡгѣ
тѣлесна. И тогѣва дошлѣ человѣци прѣтени ѡ го-
сподѣра, и поїскали дѣвѡйка та ѡ и гѡменїа та, а
ѡнѣ имъ рече: вїкайте ѣ, ако ще нека иде, ѡиш-
лѣ ѣ въ цѣрква, говори прѣтениатъ: госпоже Марїе,
видѣлъ твѡа та хѡбѡсть господїнъ нашъ, глѣда-
ючи твѡй те ѡчи и распѣлилъ, и нема нїкакъ ра-
хѣтъ (покой), иди прѡчев да мѡ вїдешъ жена и
да си слѣвна на тѡа свѣтъ, ако ли не идешъ, ще
да те зѣме со сила и ще се посрамїши предъ сич-
ките человѣци. Онѣ мѡ реклѣ: и излези предъ цѣрк-
ва та и почѣкай, дащемъ ти това, що и ска твѡй
господїнъ, а тѡй се зарадова. зашѡ ще да стѡри
вѡла та на-господѣра имъ, и се чинїло на и гѡме-
нїа та че ще да иде, и мїслеше да ѣ и хѡ жалъ дї-
авѡла, тогѡ рѣди мнѡго жалеше. и блаженна жѣ-